

И при това съзнаване на гайдаря—приля в него сила незнайна и наду гайдата като никога. Изви се песен магйосна, та дори на Исмаил бег се проигра.

— Бре, гайдарйо, вжрла стихйо,—се провикна бега от коня,—и мен на старини ще разиграеш.

Ала гайдаря беговите думи не дочу.

Той надуваше колкото му гърди издържат, стискаше с лакат гайдата, колкото сили имаше и опиянен от самосебе си, бе се забравил, в огън потънал.

И когаго пред порти на бегова чифлик достигна—нещо се скъса във него и пред прага на порти се тжркулна.

Гайдата сама изпищя и писжка ѝ самотно заглъхна във нощта.

Горан Горнака скочи от коня и като се до гайдаря доближи тихо на всички продума:

— Да се помни и знае, че като тази вечер никога не бях го чувал да свири. — Бог да те прости, гайдарйо.

— Хайде пак да го орем,—се обади сийка от Тодювци.

— Каква си, пжк ти?—я смушка Неда от Синджирлии.

Исмаил бег, дочул Сийка от Тодювци, хвана под ръка Горнака и отивайки към бряста замислен продума:

— Туй е то живота. Младото пред смъртта нехае, а старостта пред нея трепере като лист.

— Ама свири човека,—отвърна Горнака. — Нема да се намери гайдар като него. Хвала му!

Ноща приви в тъмни си скути изморените жетварки; наоколо настана тишина. И само луната едничка изправила се на възбог, гледа, сякаш смутена от смърта на гайдаря, галеше поля и гори и тихо нашепва невнятна приказа за тайните на нощта, за суетата на живота, за утрешния ден, който иде млад и непознат, пжлен с надежди и разочерование.
